

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-69)

Apr(1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்14
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....24
6. திருமாலை27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 46)

259. விஷ்ணு: (2, 663)

கருணை என்னும் மழையை இடைவிடாமல் பொழிந்தபடி, அனைத்திலும் வ்யாபித்தபடி, எதனையும் பிரியாமல் உள்ளதால் விஷ்ணு என்ற திருநாமம் பெற்றான். உணாதி சூத்திரம் - விஷே: கித்ச இதி ணு: - வ்யாபித்தபடி இருத்தல் என்னும் பொருள் அளிக்கின்ற விஷல் என்பதுடன், ணு மற்றும் இத் ஆகியவை சேர்கின்றன - என்றது. அனைத்திற்கும் இவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது விட இயலாமல் உள்ளதால், அனைத்திற்கும் ஏற்ற உபாகரங்களைச் செய்தபடியும், அவற்றுக்கு மேற்பட்டவனாகவும் எம்பெருமான் உள்ளான். இப்படியாகத் தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவை அனைத்தையும் விட்டுப் பிரியாமல் உள்ளான். தர்க்க சாஸ்த்ரத்தில் நெருப்பு மற்றும் புகை ஆகிய இரண்டிற்கும் பிரியாத தொடர்பு உள்ளது என்று கூறுவது போன்று, மற்ற பொருள்களுக்கும் இவனுக்கும் பிரியாத தொடர்பு உள்ளது. இதனைக் கீதையில் (10-39) - ந தத் அஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத் மயா பூதம் சராசரம் - இந்த உலகத்தில் உள்ள எந்த வஸ்து என்னைப் பிரிந்து உள்ளதோ, அப்படியான வஸ்து ஏதும் இல்லை; நான் இல்லாத பொருளே இல்லை; நான் எங்கும் உள்ளேன் - என்றான்.

260. வ்ருஷபர்வா

தன்னை அடைபவர்கள் தன்னிடம் வருவதற்கான படிக்கட்டுக்களாக தர்மத்தையே வைத்துள்ளவன். இங்கு தர்மங்கள் என்றால் வர்ணாசீரம் தர்மங்கள் ஆகும். இத்தகைய படிக்கட்டைப் பின்பற்றினால் மட்டுமே அவனை அடைய இயலும்.

261. வருஷோதர:

தர்மத்தையே தனது வயிறாகக் கொண்டவன். அவனது அடியார்கள் மூலம் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட அவிர்பாகம் மூலம் எளிதாக நிரம்பும்படியான வயிறு கொண்டவன் அல்லது துன்பம் கொண்டவர்கள் அனைவரையும் தனது வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றுபவன்.

262. வர்த்தந:

அனைவரையும் போஷிப்பவன். தனது அடியார்களைத் தனது கர்ப்பத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றுபவன். தாய் தனது குழந்தையை எவ்விதம் போஷித்துக் காப்பாற்றுவாளோ அவ்விதம் செய்பவன்.

263. வர்த்தமாந:

அவன் தானும் வளர்ந்தபடி இருந்து, மற்றவர்களும் வளரும்படிச் செய்பவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான். அனைவரையும் மேன்மேலும் செழிக்கச் செய்பவன்.

264. விவிக்க்த:

அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தும் தனித்தன்மை கொண்டவை; அவன் செய்கின்ற அனைத்தும் மற்றவர்களின் செயல்களைக் காட்டிலும் மேன்மையானது ஆகும்.

265. ச்ருதிசாகர:

வேதங்கள் என்னும் நதிகள் வந்தடையும் ஸமுத்திரம் போன்றவன். அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் விவரித்துக் கூறுகின்ற வேதங்கள் அனைத்தும் இவனில் வந்தே முடிகின்றன. நதிகள் எவ்விதம் கடலைச் சென்று அடைகின்றனவோ அது போன்று வேதங்கள் அனைத்தும் அவனைச் சென்று அடைகின்றன. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீமத் பாகவதம் (2-5-25) - நாராயணபரா வேதா: - வேதங்கள் நாராயணனையே பேசுகின்றன
- கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வை: அஹம் ஏவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன்.

266. ஸுபுஜ:

கருணை பொங்கும் பரந்த, மங்களகரமான திருக்கரங்கள் உடையவன். தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவர்கள் பொருட்டு, அவை எப்போதும் அவர்களின் பாரத்தைத் தாங்கத் தயாராக வளைந்தபடியே உள்ளன.

267. துர்த்தர:

வலிமையும், தவறு இழைக்காத தன்மையும் பொருந்திய திருக்கரங்களில் அபார வலிமை கொண்டவன். ப்ரளய காலத்தில் பொங்கி எழுகின்ற ஸமுத்திரங்களைக் கடற்கரையில் சிறுவர்கள் பொழுது போக்கிற்காகக் கட்டிய அணை எவ்விதம் தடுக்க இயலாதோ அது போன்று எழுகின்ற இவனது வலிமையை எதனாலும் தடுக்க இயலாது.

268. வாக்கீ

அவனது வாக்குகள் அனைத்தும் மிகுந்த போற்றதலுக்கு உரியவை என்பதால் வாக்கீ எனப்படுகிறான். ஏன் இத்தனை புகழ் உள்ளது என்றால், வேதங்களே அவன் வாக்குகளாக உள்ளதால் ஆகும். அவனது சொற்கள் இனிமையும்,

கம்பீரமும், ஆறுதல் அளிக்கும் தன்மையும் கொண்டவையாகப் பல அவதாரங்களில் காணப்படுகின்றன. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-17) - உத்தரோத்தரயுக்தௌ ச வக்தா வாசஸ்பதிர்யதா - மற்றவர்களின் வாதங்களுக்கு ஏற்ற பதில் அளிக்க இராமன் வல்லவன், இத்தகைய நிலையில் அவன் வாசஸ்பதியே ஆவான்.
- வாக்வீவ்ருதாச்ச வேதா: - வேதங்கள் அனைத்தும் அவனது வாக்குகளே ஆகும்.
- கீதை (10-18) - பூய: கதய த்ருப்திர்ஹி ச்ருண்வதோ நாஸ்தி மே அம்ருதம் - மேலும் பேசுவாயாக, உனது அமிர்தம் போன்ற சொற்கள் எவ்வளவு கேட்டாலும் நான் த்ருப்தி அடையமாட்டேன்.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-13) - புத்திமாந் மதுராபாஷீ பூர்வபாஷீ ப்ரியம்வத: - இராமன் புத்திமான், இனிமையான சொற்கள் கொண்டவன், முதலில் பேசத் தொடங்கியவன், அனைத்துவிதமான சொற்களும் பேசக்கூடியவன்.
- ஐரயந்தம் பாரதீம் பாரதாநாம் அநீர்யாம் கங்கரீம் ஸ்ருஞ்ஜயாநாம் விபூஷப்தி: க்ரஹணீயாமநிந்தாம் பராஸுநாம் அக்ரஹணீயரூபாம் - அவன் பாரதர்கள் மற்றும் ஸ்ருஞ்ஜயர்கள் ஆகியவர்களின் மேன்மையான சரிதங்களை உரைக்கிறான், அவை மகிழ்வை அளிப்பதாகும், அவை உயர்ந்தவையாகும், மோகஷத்தை விரும்புவவர்களுக்கு ஏற்றது, துன்பம் கொண்டவர்களுக்கு ஏற்றது.
- அமேத மேதஸ்வந: காலே ப்ரக்ருஹா விபுலம் புஜம் அநர்மக்ருதம் ஆத்ரஸ்தம் அநிரஸ்தம் அஸம்குலம் ராஜீவ நேத்ரோ ராஜாநாம் ஹேதுமத்தாக்யம் அப்ரவீத் - தாமரை போன்ற அழகிய கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன் நீளமான கைகள் கொண்ட அரசனின் கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டான். சரியான காலத்தில் மழை அளிக்கவல்ல மேகங்களின் இடி முழக்கம் போன்று அவன் குரல் இருந்தது. அவை அச்சம் விளைவிப்பதாக இல்லை. அவை தெளிவாகவும், ஏற்கும்படியாகவும் இருந்தன.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 69)

அதிகரணம் - 2 - அவிபாகேநத்ருஷ்டவாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முக்தி பெற்ற ஜீவன் தனது ஆத்மாவானது பரமாத்மாவை விட்டுப் பிரியாதது என்று எண்ணியபடியே அனுபவிக்கிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-4-4 அவிபாகேநத்ருஷ்டவாத்

பொருள் - வேறுபடாமல் உள்ளதாகவே, இப்படியாகவே காணப்படுகிறது.

விஷயம் - பரஞ்ஜயோதியான பரமாத்மாவை அடைந்து தனது ஸம்ஸார பந்தங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விடுபட்ட ஜீவன், தன்னைப் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக அனுபவிக்கிறானா? அல்லது அவனுக்கு ப்ரகாரமாக உள்ளதால் தன்னைத் தனிப்படாமல் உள்ளதாகவே அனுபவிக்கிறானா?

பூர்வபக்ஷம் - கீழே உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீயம் - ஸோ அச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - முக்தி பெற்றவன் அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மத்துடன் நின்று அனைத்து குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்.
- முண்டக உபஷிஷத் (3-1-3) - யதா பச்ய: பச்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரசேம் புருஷம் ப்ரஹ்ம யோநிம் ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - பொன் போன்ற அழகான திருமேனி கொண்டவனும், இந்த உலகின் காரணமும், அனைத்தையும்

நியமிப்பவனும், புருஷன் என்று அழைக்கப்படுபவனும், எப்போதும் அனைத்தின் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவை முக்தாத்மா எப்போது காண்கிறானோ அப்போதே தனது புண்ணிய பாவங்களை விடுகிறான்; தோஷம் அற்றவனாக, பாவங்கள் இல்லாத தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு குணங்கள் நிறையப் பெற்றவனாக மாறுகிறான்; ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமை அடைகிறான்.

- கீதை (14-2) - இதம் ஜ்ஞாநம் அபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: ஸர்க்கே அபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - இப்படிப்பட்ட அறிவைப் பெற்றவர்கள் என்னை ஒத்த குணங்கள் அடைகின்றனர்; அவர்கள் ஸ்ருஷ்டியின்போது தோன்றுவதும் இல்லை, ப்ரளயத்தின்போது துன்பம் அடைவதும் இல்லை.

மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் முக்தன் ஒருவன் பரமாத்மாவுடன் கூடியபடி உள்ளான் என்றும், ஒற்றுமையை அடைகிறான் என்றும், ப்ரஹ்மத்திற்குச் சமமான குணங்கள் பெறுகிறான் என்றும் கூறப்படுவது காண்க. ஆகவே முக்தாத்மா தனிப்பட்டவனாகவே அனுபவிக்கிறான் என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. முக்தாத்மா தனது ஆத்மாவை ப்ரஹ்மத்தை விட்டுத் தனிப்படாதவனாகவே அனுபவிக்கிறான். ஏன்? இதுவரை ஞானத்திற்கு மறைவு அளித்து வந்த அறியாமை போன்ற அனைத்தும், ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவுடன் நீங்கி விடுகின்றன. இதனால் அந்த முக்தாத்மா தனது ஆத்மாவை உள்ளது உள்ளபடி காண்கிறான். கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலம் ப்ரஹ்மத்துடன் ஜீவனுக்கு உள்ள ஒற்றுமை படிக்கப்பட்டது காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - அந்தப் பரம்பொருள் நீயே ஆகிறாய்
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-5-19) - அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம: - இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஐதத் ஆத்மயமிதம் ஸர்வம் - அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மம் - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம்

மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் ஜீவாத்மா என்பது பரமாத்மாவின் சரீரம் என்பதாலும், அந்தப் பரமாத்மாவைத் தனது ஆத்மாவாக உடையது என்பதாலும் அவனது ப்ரகாரமாகவே ஜீவன் உள்ளது என்று உணர்த்தப்பட்டது:

- ஸதபத ப்ராஹ்மணம் - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத: - எந்தப் பரம்பொருள் ஜீவனின் உள்ளும் புறமும் பரவி உள்ளானோ, யார் இப்படி உள்ளதை ஜீவன் அறியாமல் உள்ளானோ, யாருக்கு இந்த ஜீவன் சரீரமோ, யார் ஜீவனின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறானோ, அழிவு என்பதே இல்லாத அந்தப் பரம்பொருளே உனக்கு அந்தர்யாமி
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைவருக்கும் ஆத்மாவாக உள்ள பரம்பொருள் ஜீவனின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறான்.

மேலே உள்ளது போன்ற கருத்து ப்ரஹ்மசூத்திரத்தில் (1-4-22) - அவஸ்திதேரிதி காசக்ருதஸ்ந: - என்று முன்பே உரைக்கப்பட்டது. ஆகவே முக்தி பெற்றவன் - அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி - நான் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளேன் - என்ற எண்ணத்துடன், அதாவது தான் ப்ரஹ்மத்தை விட்டு எப்போதும் அகலாதவனாக இருந்தபடி அனுபவிக்கிறான். ப்ரஹ்மத்துடன் முக்தாத்மா கொள்ளும் ஒற்றுமை (ஸாம்யம்) மற்றும் ஒத்த குணங்கள் (ஸாதர்ம்யம்) ஆகிய தன்மைகளைக் கூறும் வரிகளானவை - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், கர்மங்களின் காரணமாக வந்த தேவன் முதனான சரீரத்தைக் கைவிட்டதனால் உண்டான தூய்மை காரணமாக, ப்ரஹ்மதிற்குச் சமமான தூய்மை அடைந்தது - என்று உரைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஸஹச்ருதியானது (ஸ: அச்ருதே என்று தொடங்கும் வரி) ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒத்த தூய்மையை அடைந்த முத்தாத்மாவிற்கு, ப்ரகாரியான ப்ரஹ்மத்துடன் கூடி நின்று ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களை அனுபவித்தல் என்பதைக் கூறுவதால் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இந்தக் கருத்து ப்ரஹ்மசூத்திரம் (4-4-8) - ஸங்கல்பாதேவதத் ச்ருதே: - என்பதுடன் முரண்பாடு ஏற்படுத்தவில்லை. மேலும் கீழே உள்ள சூத்திரங்களில் ஜீவனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டது என்றே ஒதப்பட்டன:

- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (2-1-22) - அதிகம் து பேத நிர்ந்தேசாத்
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-4-8) - அதிகோபதேசாத்

அவிபாகேநத்ருஷ்டவாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 3 - ப்ரஹ்மாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முக்தி பெறுகின்ற நிலையில் தனது ஞானஸ்வரூபத்தின் விளக்கம் பெறுவது மட்டும் அல்லாமல், ப்ரஹ்மத்தின் எட்டுவித தன்மைகளான பாவங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவற்றையும் முக்தாத்மா அடைகிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-4-5 ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி: உபந்யாஸாதிப்ய:

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களால் என்று உபந்யாஸம் காணப்படுவதால், இப்படியே ஜைமிநி கருதுகிறார்.

விஷயம் - பரஞ்ஜயோதியை அடைந்த ஜீவனின் அறியாமை முதலானவை நீங்கப் பெற்று தனது ஸ்வரூபத்தின் விளக்கம் அடைகிறான் என்று ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் உரைக்கப்பட்டது.

சந்தேகம் - இப்படியாக விளங்கப் பெற்ற ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்பது குறித்து ச்ருதிகளில் பலவிதமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவையாவன: ஜீவாத்மாவின் அத்தகைய ஸ்வரூபம் என்பது பாவங்கள் அற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு தன்மைகளுடன் கூடியவையா? அல்லது அறிவு மட்டுமே கொண்டிருக்கும் தன்மையா? இரண்டு விதமாகவும் உள்ளதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ள பாவங்கள் அற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு தன்மைகள் தன்னிடம் விளக்கப் பெறுகிறான் என்றே ஜைமிநி கருதுகிறார். பாவங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவை ப்ரஹ்மத்தின் தொடர்பு உள்ளதாக தஹ்ரவித்யை உரைக்கிறது. இதனை எப்படி அறியலாம்? ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களான பாவங்கள் அற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு குணங்கள் ப்ரத்யகாத்மாவிற்கும் (பரமாத்மாவை தனது ஆத்மாவாகக் கொண்ட ஆத்மா)

உண்டு என்பதை ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தின் மூலம் காணலாம். இது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (8-7-1) - ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா - இந்த ஜீவன் பாவங்கள் அற்றவன் - என்று தொடங்கப்பட்டு, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-7-1) - ஸத்யஸங்கல்ப: - என்று முடிகிறது. சூத்திரத்தில் காணப்படும் உபந்யாஸாதிப்ய: என்பதில் உள்ள ஆதி என்ற சப்தமானது, உண்ணுதல் போன்ற செயல்களைக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-12-3) - ஜசஷந் க்ரீடந் ரமமாண: - உண்ணுதல், விளையாடுதல், மகிழ்தல் - என்று கூறியது. இப்படிப்பட்ட செயல்கள் மூலம் ஆத்மாவிற்கு அறிவு மாத்திரமாக மட்டுமே இருக்கும் ஸ்வரூபம் என்பது ஏற்படாது என்றாகிறது. இதுவே ஜைமிநியின் வாதமாகும்.

4-4-5 சிதிதந்மாத்த்ரேண ததாத்மகத்வாத் இதி ஓளடுலோமி:

பொருள் - ஞானமயமாக, குணங்கள் இல்லாத ஞானமயமாக, மட்டுமே ஓதப்படுவதால் - இப்படியே ஓளடுலோமி கருதுகிறார்.

பூர்வபக்ஷம் - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது ஞான வடிவானது ஆகும். இத்தகைய ஸ்வரூப விளக்கத்தையே முக்தி நிலையில் ஜீவன் அடைகிறான். இப்படியாகவே ஓளடுலோமி கருதுகிறார். ஏன்? இந்த ப்ரத்யகாத்மா ஞானமாத்ர ஸ்வரூபம் என்பதால் ஆகும். கீழே உள்ள உபநிஷத் வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-5-13) - ஸ யதா ஸைந்தவகந: அநந்தர அபாஹ்ய க்ருத்ஸந: ரஸகந ஏவ ஏவம் வா அரே அயம் ஆத்மா அந்தர: அபாஹ்ய: க்ருத்ஸந: ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவ - உப்புக்கட்டி ஒன்று எவ்விதம் உள்ளும், புறமும், நடுவிலும் உப்பாகவே உள்ளதோ அது போன்று இந்த ஆத்மாவானது உள்ளும், புறமும், நடுவிலும் ஞானமயமாகவே உள்ளது.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - விஜ்ஞாந கந ஏவ - ஆத்மா முழுவதும் ஞானமயமாகவே உள்ளது.

மேலே உள்ள வரிகள் மூலம் ஆத்மா என்பது ஞானமாத்திரமே என்பது புலப்படுகிறது. ஆகவே ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தில் படிக்கப்பட்ட அபஹதபாப்மா என்பதான எட்டு தன்மைகள் மூலம் மாற்றம், மரணம், கிழத்தன்மை, வருத்தம், பசி,

தாகம் போன்றவை இல்லை என்பதே கூறப்பட்டது. அங்கு எட்டுத் தன்மைகள் உண்டு என்று கூறப்படவில்லை. ஆகவே முக்தி நிலையில் ஞானமாத்ரம் என்பது மட்டுமே என்பதே ஒளடுலோமியின் கருத்தாகும்.

4-4-7 ஏவம் அபி உபந்யாஸாத் பூர்வபாவாத் அவிரோதம் பாதராயண:

பொருள் - ஞானமாத்ரம் என்பதை ஏற்றாலும் மற்ற தன்மைகள் உள்ளதாகக் கொள்வதில் முரண்பாடு இல்லை. இப்படியே பாதராயணர் எண்ணுகிறார். இதுவே வாக்கியத்தில் கூறப்பட்டதாலும், முன்னரே உள்ளதாலும்.

ஸித்தாந்தம் (கடந்த இரு சூத்திரங்களில் உள்ள பூர்வபசுஷத்திற்கு உரியது) - ஏவம் அபி ஒளரடுலோமி உரைத்தது போன்று ஞானமே வடிவாக ஜீவாத்மா உள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாலும், ஸத்யஸங்கல்பம் உள்ளிட்ட எட்டுத் தன்மைகள் ஜீவாத்மாவிடம் உள்ளது என்று முன்னர் கூறப்பட்டதை ஏற்பதில் எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். ஏன்? உபந்யாஸாத் பூர்வபாவாத் - இப்படி உள்ளதாக ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தில் கூறப்பட்டதாலும், இதில் விரோதம் இல்லை என்பதாலும் ஆகும். உபநிஷத்தில் - ய ஆத்மா அபஹதபாபமா - என்று தொடங்கப்பட்டுள்ளதாலும், ஞானமாத்திரமே என்பதற்கான ப்ரமாணம் உள்ளதாலும், இரண்டு ப்ரமாணங்களுமே சமமாக உள்ளதாலும், ஒன்றைத் தள்ளி மற்றதை மட்டுமே ஏற்க இயலாது. மேலும் அபஹதபாபமா (பாவங்கள் அற்ற தன்மை) போன்றவை அவித்யை என்பதன் மீது ஏற்றப்பட்டு, இதன் மூலம் முரண்பாடு உண்டாகலாம் என்று கூறுவதும் சரியல்ல. இதனை “வேறுபாடு இல்லை என்றால் முரணான பொருள் உரைக்கக்கூடாது” என்ற ந்யாயம் மூலம் கொள்ளலாம். இரண்டு வாக்கியங்கள் ஒரே போன்று பலம் கொண்டவையாக உள்ளபோது, ஒரு வாக்கியம் மட்டும் வேறு பொருள் உரைப்பதாகக் கொள்ள இயலாது. ஆகவே இங்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை என்று உணர்ந்த பின்னர், “ஞானமாத்ரம் மட்டுமே, வேறு ஏதும் இல்லை”, என்று கூறுவதை உபநிஷத் வாக்கியம் ஏற்கவில்லை என்றாகிறது. அந்த வாக்கியமானது ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - விஜ்ஞாநகந ஏவ - ஞானம் மட்டுமே - என்பது பாதராயணரின் கருத்தாகும்.

இப்படிக் கொள்ளும்போது மேலே உள்ள உபநிஷத் வரியில் காணப்படும் "ஏவ" (மாத்திரம்) என்பது எதனை உணர்த்துகிறது? ஆத்மாவின் முழுபாகமும் ஜட தொடர்பு இல்லாமல் உள்ளதால், தானாகவே ப்ரகாசிக்கவல்லது; இந்த ப்ரகாசத்தின் சிறிய பாகம் கூட மற்றதைச் சார்ந்து இல்லை என்பதே இங்கு உள்ள "ஏவ" என்பதன் மூலம் உரைக்கப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (4-5-13) - ஸ யதா - என்பதன் மூலம் தெளிவாகவே தெரிகிறது.

மேலும் ப்ரத்யகாத்மா என்பது முழுவதும் ஞானமயமாக உள்ளபோதிலும், மற்ற வரிகளில் கூறப்பட்ட "பாவங்கள் அற்ற தன்மை", "விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேற்றப்பட்ட தன்மை" போன்ற எதுவும் ஞானமயமாக உள்ள தன்மையை விரோதிக்கவில்லை என்பதை உணர வேண்டும். உப்புக்கட்டி என்பது உள்ளும்புறமும் உப்பாகவே இருப்பதை நாம் சுவை மூலம் அறிந்தபோதிலும், இத்தகைய உணர்வானது - உப்பு வெண்மையாக உள்ளது, கடினமாக உள்ளது என்பதான தன்மைகளை நாம் கண் முதலானவற்றால் அறிவதன் மூலம் மாற்றம் அடைவதில்லை அல்லவா? ஆக இங்கு நாம் அறிய வேண்டியது என்ன? மாம்பழம் போன்ற பழங்களில் தோலுக்குள் உள்ள பகுதிகளில் ஒருவிதமான சுவையும், தோல் பாகத்தில் வேறுவிதமான சுவையும் உள்ளதை நாம் காணலாம். ஆனால் இது போன்று அல்லாமல் உப்புக்கட்டி எவ்விதம் முழுவதும் ஒரே உவர்ப்பாகவே உள்ளதோ, அது போன்று ஆத்மாவானது முழுவதும் ஞானமயமாக தானாகவே ப்ரகாசிப்பதாக உள்ளது.

ப்ராஹ்மாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 69)

மூலம் - ஸ்வேச்சாமாத்ரத்தாலே புத்தியூர்வோத்தராகத்தையும் அடியிலே ப்ரபதநம் பண்ணினாலோ என்னில், இது உபாஸநத்தையும் புத்தியூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமாகப் பண்ணினாலோ, அங்கப்ரபத்தியும் அதுக்குச் சேரப் பண்ணினாலோவென்கிற ப்ரதிபந்தியாலே நிரஸ்தம். இருவருக்கும் இப்படியாகிடுகவென்கை பாஷ்யாதி விருத்தமாகையாலே அபஸித்தாந்தம்; உஷஸ்தி ப்ரவ்ருத்திகளான ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாந்தத்துக்கும் விருத்தம். ஆகையாலே விசேஷ வசநமில்லாமையாலே க்ருதே பாபே அநுதாபோ வை இத்யாதிகள் கணக்கிலே “நிமித்தம் உதித்தாலல்லது நைமித்திகம் ப்ராப்தமன்று” என்கிற ந்யாயம் புத்தியூர்வோத்தராகத்தில் பதிதமாகாது. ஆனபின்பு ஆகாமி புத்தியூர்வபாபத்துக்கு அஞ்சினானாகில் அதுக்குக் காரணமான ப்ராரப்த பாபத்துக்குப் ப்ரபதந்ரூப ப்ராயச்சித்தம் பண்ணப் ப்ராப்தம்,

ராத்ய பக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ

என்றார்களிறே.

ஐந்மாந்தர க்ருதே பாபம் வ்யாதிருபேண பாததே
தத் சாந்தி: ஓளஷதை: தாறை: ஜப ஹோமர்சநாதிபி:

இத்யாதிகளில் தானஜபாதிகளிலும் அகப்படப் ப்ராரப்த பாபநாசம் சொல்லப்பட்டதிறே. ஆகையால் பாபாரம்பக பாபத்துக்கு அஞ்சிப் ப்ரபத்தி பண்ணினானாகில் அப்போது புத்தியூர்வக பாபமும் உதியாது.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். முதலில் செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தி என்பது ஒருவனின் விருப்பம் காரணமாக, எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காகச் செய்யப்பட்டது என்றால் என்ன நிகழும்? இத்தகைய கேள்வியானது கீழே உள்ள இரண்டு எதிர் வினாக்களால் தள்ளப்படுகிறது:

- எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காக ஒருவன் பக்தியோ அல்லது உபாஸனமோ செய்யலாம் அல்லவோ?
- எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காக ப்ரபத்தியை ஓர் அங்கமாகக் கைக்கொள்ளலாம் அல்லவோ?

மேலே கேட்கப்பட்ட இரண்டு வினாக்களுக்கும், “பக்தி, உபாஸனம் அல்லது ப்ரபத்தியை ஓர் அங்கமாகக் கொள்ளுதல்” ஆகியவை மூலம் எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களும் நீங்கிவிடும் என்று கொண்டால், இந்தக் கருத்து ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கும் மற்றும் உள்ள பல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் விரோதமாகிவிடும். மேலும் இந்தக் கருத்து உஷஸ்தி முதலானவர்களின் அனுஷ்டானங்களுக்கும் விரோதமே ஆகும் (**உஷஸ்தி முனிவரின் அனுஷ்டானம்**: ஒரு காலத்தில் உணவிற்கு மிகவும் தட்டுப்பாடு உண்டானபோது, உஷஸ்தி முனிவர் யானைப்பாகர்கள் உள்ள கிராமத்திற்கு வந்தார். அப்போது அவர் பசி காரணமாக இறக்கும் தறுவாயில் இருந்தபோது, அங்கிருந்த யானைபாகன் ஒருவனிடம் இருந்த உணவுப்பண்டத்தை உண்டு தனது பசியைப் போக்கிக் கொண்டார். இதனைத் தொடர்ந்து அவன் தண்ணீரை அளித்தான். உடனே அந்த முனிவர், “எனக்கு இந்த உணவுப்பண்டம் உயிர் தரிக்கத் தேவை. ஆனால் நீர் அருந்தாமல் என்னால் இருக்க இயலும். ஆகவே இந்த நீரைப் பருகுவது விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அன்றி, அவசியமானது என்னும் அடிப்படையில் அல்ல. ஆகவே நீர் எனக்கு வேண்டாம்”, என்றார். ஆக, உபாஸனம் என்பது அதன் பின்னர் அறிந்தே செய்கின்ற பாவங்களை நீக்கும் என்றால் இந்த முனிவர் அச்சம் கொண்டிருக்கமாட்டார். எனவே மோகஷ உபாயம் மூலம் அறிந்தே செய்கின்ற பாவங்களின் பலன் கழியாது என்று அறியவேண்டும்). ஆகவே இங்கு விசேஷமாக உரைக்க எந்த வாக்கியமும் இல்லாத காரணத்தினால் விஷ்ணுபுராணம் (2-6-40) - க்ருதே பாபே அநுதாபோ வை - பாவங்களைச் செய்த பின்னர் ஒருவனுக்கு “தவறு செய்தோமே” என்று உண்டாகும் எண்ணம் காரணமாக அவன் எம்பெருமானை த்யானிப்பதே சரியான ப்ராயச்சித்தம் ஆகும் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களை மறுப்பதற்கு இல்லை. ஆகவே - ஒரு சரியான சந்தர்ப்பம் உண்டானால் தவிர, அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலிருந்து வெளியேறுவது குறித்து சிந்திக்க இயலாது என்னும் விதியானது ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யப்படும் பாவங்களுக்குப் பொருந்தும். ப்ராயச்சித்தம் என்பது செய்த தவறுக்கான செயல் அல்லாமல் இனி செய்யப்போகும் தவறுக்கான செயல் அல்லவே! ஒருவன் தான் தெரிந்தே செய்யப்போகும் தவறுகளுக்காக அச்சம் கொண்டான் என்றால், அவன் இதுவரை செய்த பாவங்களை மனதில் நிலைநிறுத்தி ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும். இதன் காரணம் அந்தப் பாவங்களுக்கான பலன்கள் இவனுக்குக் கிட்டத் தொடங்கி இருக்கும். இந்தப் பூர்வ பாவ பலன்களே

இவன் மேலும் தவறுகள் செய்வதற்குக் காரணமாகின்றன. ஆகவே அவற்றைப் போக்க இவன் ப்ரபத்தி செய்தல் வேண்டும். ராத்ய பக்திஸ்து ஸா ஹந்தரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ - பக்தி என்னும் உபாயம் பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பாவ பலன்களைத் தவிர மற்ற பாவங்கள் அனைத்தையும் நீக்கும் - என்றது காண்க.

ஜந்மாந்தர க்ருதே பாபம் வ்யாதிருபேண பாததே தத் சாந்தி: ஓளஷதை: தாறை: ஜப ஹோமர்சநாதிபி: - முன் ஜன்மங்களில் செய்த பாவங்களே இந்தப் பிறவியில் பல வ்யாதிகளாக வந்து துன்பம் செய்கின்றன; இவற்றை மருந்துகளாலும், தானங்களாலும், ஜபங்களாலும், ஹோமங்களாலும், எம்பெருமானை வணங்குவதாலும் நீக்கவேண்டும் - என்று கூறியது காண்க. இது போன்ற வரிகள் மூலம், ஜபம் மற்றும் ஹோமங்களால் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்களும் நீங்கும் என்று கூறப்பட்டன அல்லவா? ஆகவே, முன்னர் செய்த வினைகளின் பயனாக எதிர்வரும் காலங்களில் தெரிந்தே செய்யப்போகும் பாவங்களுக்காக ஒருவன் அச்சம் கொண்டு ப்ரபத்தி செய்தான் என்றால், அவை நீங்குவதோடு மட்டும் அல்லாமல், அது போன்ற பாவங்களும் உண்டாகாது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 25)

45. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றி வரும்.

அவதாரிகை - இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரயத்துக்கு காரணமின்னதென்கிறார் (இம்மூன்றும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள மூன்றுக்கும் (அறியாமை, ஆத்மஞானம், பக்தி) என்ன காரணங்கள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "மூன்று தத்வத்தையும் பற்றி வரும்" என்றது - ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு மூலம் கர்ம நிபந்தநமான அசித் ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தைப் பற்றிவரும்; இதர ஸாதநங்கள் ஸ்வரூப விருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாந பூர்த்திக்கடி மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்மய தர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்மதத்வத்தைப் பற்றி வரும்; ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரணசைதில்யத்தைப் பண்ணும் பக்திவிவ்ருத்திக்குக் காரணம் "காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்னும் பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே பக்தி பாரவச்யம் பகவத் தத்வத்தைப் பற்றி வருமென்றபடி.

விளக்கம் - மற்ற சாதனங்களில் ஈடுபடுவதில் உள்ள அறியாமை மற்றும் ஆற்றல் அற்ற தன்மை ஆகியவற்றுக்கு மூலகாரணம் என்னவென்றால் - கர்மத்தின் தொடர்பினால் உண்டான சரீர ஸம்பந்தம் ஆகும். ஆகவே அறியாமை என்பது சரீர தத்வத்தைப் பற்றியே உண்டாகும். மற்ற சாதனங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவின்

ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பட்டே உள்ளன என்று உணர்ந்து, அவற்றை விலக்குதல் என்பது ஞானத்தின் அடிப்படையாகும்.

இத்தகைய ஞானம் பூர்ணமாக விளைவதற்கு அடிப்படை என்னவென்றால், நம: என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் ஆத்மாவின் தன்மையை உள்ளது உள்ளபடி அறிதலே ஆகும். ஆகவே ஞானத்தின் மேன்மை என்பது ஆத்மாவைப் பற்றியே உண்டாகும். மற்ற எதனையும் முழுமையாகச் செய்ய இயலாதபடி, உடல் உறுப்புக்கள் அனைத்தையும் குலைந்து போகும்படிச் செய்வது பக்தியாகும். இதற்குக் காரணம் திருவாய்மொழி (5-3-4) - காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எம்பெருமானின் திருமேனி அழகு ஆகும். ஆகவே பக்தி மூலம் பரவசம் கொண்ட நிலை என்பது எம்பெருமான் என்ற தத்துவதைப் பற்றியே நிற்கும்.

46. "என்னான் செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

அவதாரிகை - அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதி த்ரயத்திலுமந்வய முண்டாயிருக்க, ஓரொன்றே ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது "ஊற்றத்தப் பற்ற" என்றிறே சொல்லிற்று; இப்படி ஏகாதிகாரி பக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடங்காணாலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் "என்னான்" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மூன்று வகையான அதிகாரிகளுக்கும் இந்த மூன்று விஷயங்களிலும் தொடர்பு உள்ளபோது, இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே அந்தந்த அதிகாரிகள் ப்ரபத்தியில் ஈடுபடக் காரணம் என்பதாக அல்லவோ சூர்ணை 44-ல் கூறப்பட்டது? ஒரு அதிகாரியிடமே இப்படியாக மூன்றையும் காண இயலுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தி கண்டிரங்கக் காணாமையாலே தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக் கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞானான நான் என் செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தந்தோமே என்னில், நீ தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ரயத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் அப்ராப்த மென்றிருக்கிற நானென் செய்கேன்; ஸ்வரூபத்துக்கு

சேராதாகிலும் உன்னை பொறலாமாகில் இது தன்னை அநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே ஜ்ஞாந மாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்க சடிமனல்லாதபடி பக்தி பரவசனான நானென் செய்கேன் என்று இம்முன்று மாழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்முன்று முண்டென்கை. ஆகையால் இவ்விடத்திலே காணலாமென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தனது துன்பமான நிலையைக் கண்டு சற்றும் இரங்காமல் உள்ளதால், “இவன் நம்மை அடைவதற்கு வேறு சில உபாயங்களையும் கைக்கொள்ள வேண்டும்”, என்று எம்பெருமான் எண்ணுவதாக ஒருவன் நினைக்கக்கூடும். அப்படி உள்ள மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி தன்னிடம் இல்லை என்பதால், “நான் என்ன செய்வேன்” , என்று கூறக்கூடும். அப்போது அந்த அதிகாரி எம்பெருமானிடம், “நீ எனக்கு அளித்த ஞானம் மூலமாக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தேன். இதனால் ஆத்மவானது மற்ற யாருக்கும் வசப்பட்டது அல்ல, உனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டது என்று ஆத்மாவின் பாரதந்தர்யத்தை உணர்ந்தேன். ஆகவே மற்ற உபாயங்களைக் கைக் கொள்வது எனது ஆத்மாவின் தகுதிக்கு ஏற்றது அல்ல என அறிந்த நான் என்ன செய்வது?”, என்று இருக்கலாம் (இது ஆத்மஞானம் பெற்ற நிலையாகும்). “அப்படியே மற்ற உபாயங்கள் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்புடையது அல்ல என்றாலும், உன்னை அடைவதற்கு அந்த உபாயங்கள் உதவும் என்றால், அவற்றைச் செய்வதற்கான தகுதியை நீயே எனக்கு அளிக்கக்கூடும். இப்படியாக பக்தியின் ரூபமாக உள்ள ஞானத்தை நீ அளிக்கலாம். இதன் காரணமாக வேறு ஒன்றிலும் முழுமையாக ஈடுபட இயலாதபடி பதியினால் கட்டுண்ட நான் என்ன செய்வேன்?”, என்று கூறலாம். இப்படியாக உள்ள மூன்று சிந்தனைகளும் ஆழ்வாருக்கு உண்டு என்பதால், ஒருவரிடமே இந்த மூன்றையும் காணலாம் என்றாகிறது.

47. அங்கு ஒன்றைப் பற்றியிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஆனாலிம்மூன்றும் அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோ வென்ன? ”அங்கொன்றைப் பற்றியிருக்கும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஆயினும் இந்த மூன்றும் அந்தந்த அதிகாரியின் ப்ரபத்திக்குக் காரணமாக உள்ளவையா?”, என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான் விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஊன்றியிருக்கிற பக்தி பாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றியிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - அங்கு ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றியே ப்ரபத்தி காணப்படும். அங்கு உள்ள ப்ரபத்தி என்பது பக்தியினால் பரவசமாக உள்ள தன்மையை மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு நிற்கும் என்றார்.

48. முக்க்யம் அதுவே.

அவதாரிகை - இந்த ஹேதுத்ரயமடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில் முக்க்யமேதென்ன? “முக்க்ய மதுவே” என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக மூன்று காரணங்களின் அடிப்படையில் தோன்றும் ப்ரபத்திகளில் எந்த ஒன்று முக்கியமானது என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பக்தி பாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில் ப்ராப்ய ருசி கண்ணழிவறவுண்டாகையாலே அதுவே முக்க்யமென்றபடி.

விளக்கம் - பக்தியின் பரவசம் காரணமாக உண்டாகின்ற ப்ரபத்தி என்பதில், அடையப்பட வேண்டிய இலக்கைக் குறித்த ருசி அதிகமாகவே உள்ளது. ஆகவே பக்தியின் பரவசம் காரணமாக விளைந்த ப்ரபத்தியே முக்கியமானது என்றார்.

49. “அவித்யாத:” என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்ன? ப்ரதமம் பட்டரருளிச்செய்ததொரு ச்லோகத்தை யுதாஹிரிக்கிறார் “அவித்யாத:” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக மூன்றுவிதமான காரணங்களால் மூன்றுவிதமான ப்ரபத்தி உண்டு என்றும், அதற்கு ஏற்ப மூன்றிவிதமான அதிகாரிகள் உண்டு என்றும் கூறுவதற்கான ப்ரமாணம் ஏதேனும் உண்டா என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு முதலில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஒரு ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதி மந்யா மவிதுஷாம், கதிர் கம்யச்சாஸௌ ஹிரிதி ஜிநந்தாஹ்வய மநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் ஸௌநகமுநி:" - இச்லோகார்த்தம், ஜிநந்தா வ்யாக்யானோபோத்காதத்திலே, "ப்ரபத்திக்கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்திபரவசருமென்று த்ரிவிதமாக பட்டரருளிச்செய்தாரிறே?" என்று தொடங்கி, "அஜ்ஞனாகிறான் - பகவல்லாபத்துக்குத் தன்பக்கலில் ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனாகிறான் தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வைபவத்தையுடையவனீச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யமென்றிருக்குமவன்; பக்திபரவ சனாகிறான் ஜ்ஞாந சக்திகளுண்டாயிருக்கசெய்தே அடைவுபட அநுஷ்டிக்க மாட்டாதவன்; இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயமுண்டென் றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய் ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்" என்று, ஜிநந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீசௌநகபகவான் வ்யாக்யானம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறார்" என்று ஆச்சார்பிள்ளையருளிச் செய்தார். "ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபநந்" என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபயாதாதம்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரபந ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்த ச்லோகத்தில், பகவதநந்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞாநம் ப்ரபந ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வ பூர்வமான ப்ரபநநத்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேண்டும். கீழுமிதுதானே அர்த்தமானாலோவென்னில், ஒண்ணாது; "இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்" என்றத்தோடு சேராமையாலே.

விளக்கம் - ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ச்லோகம் - அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதி மந்யா மவிதுஷாம், கதிர் கம்யச்சாஸௌ ஹிரிதி ஜிநந்தாஹ்வய மநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் ஸௌநகமுநி: - என்பதாகும். இந்தச் ச்லோகத்தை ஸ்வாமி

பெரியவாச்சான்பிள்ளை தனது ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானத்தின் அவதாரிகையில் - ப்ரபத்திக்கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்திபரவசருமென்று த்ரிவிதமாக பட்டரருளிச்செய்தாரிறே? - ப்ரபத்திக்குத் தகுதி உடையவர்கள் - அறியாமை உள்ளவர்கள், அனைத்தும் அறிந்தவர்கள், பக்தி வசப்பட்டவர்கள் என்று அருளிச்செய்தார். இதற்கான பொருள் - பகவத் விஷயத்தில் அறியாமை, நன்றாக அறிந்த தன்மை, பக்திப் பரவசம் ஆகியவற்றைத் தவிர இந்த உலகில் வேறு உபாயம் அறியாமல் உள்ளவர்களுக்கு உபாயமும், உபேயமும் ஸ்ரீஹரியே ஆவான் என்ற ஆழ்பொருளை உடையதான ஜிதந்தே என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த மந்த்ரத்தின் ரஹஸ்யத்தை செளனகமுனி அருளிச்செய்தார் - என்பதாகும். இதற்கு வ்யாக்யானம் இட்ட ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை, “அறியாமல் உள்ளவன் யார் என்றால் பகவானை அடைவதற்குத் தன்னிடம் வேறு எந்தவிதமான ஞானமும் இல்லாதவன்; அனைத்தும் அறிந்தவன் யார் என்றால் தேசம், காலம் போன்ற எவற்றாலும் அறிய இயலாதபடி உள்ள வைபவம் கொண்டவன் ஸர்வேச்வரன் என்பதால், அவன் வேறு எந்த உபாயத்தாலும் அடைய இயலாதவன் என்று அறிந்தவன்; பக்திபரவசன் யார் என்றால் ஞானம் போன்ற பலவும் உள்ளபோதிலும் அவனது திருமேனி அழகு முதலானவற்றில் தனது மனம் போன்ற அனைத்தும் ஈடுப்பட்டதால் எதனையும் செய்ய இயலாமல் தவிக்கும் ஒருவன் ஆவான். இப்படியாக உள்ள மூவருமே பகவத் விஷயம் தவிர வேறு உபாயம் உள்ளது என்று அறியாதவர்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு உபாயமும் பேறாகவும் உள்ளவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான். இப்படியாக உள்ள ஜிதந்தை என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த ரஹஸ்யத்தை அனைத்தும் அறிந்த ஸ்வாமி செளனகபகவான் அருளிச்செய்தார்”, என்றார். சூத்திரம் 43-ல் ”ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்” என்பதன் மூலம் ஆத்மாவின் தன்மையை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த ஞானம் என்பதே ப்ரபத்திக்குக் காரணம் என்று உரைக்கப்பட்டது; இந்த ச்லோகம் மூலம், எம்பெருமான் வேறு உபாயங்களால் அடைய இயலாதவன் என்ற ஞானமே ப்ரபத்திக்குக் காரணம் என்று உரைக்கப்பட்டது. ஆகவே இந்த இரண்டையும் (ஆத்மாவின் தன்மை பற்றிய ஞானம், எம்பெருமான் வேறு எதனாலும் அடைய இயலாதவன் என்ற ஞானம்) ஞானம் உள்ளவர்களுக்கு, வேறு கதியில்லாத தன்மை என்பதற்கு முன்பாக உள்ள காரணங்கள் என்று கொள்ளவேண்டும். சூத்திரம் 43ல் ஞானம் உள்ளவர்கள் என்பதற்கு, ”எம்பெருமான் வேறு எந்த சாதனம் மூலமும் அடைய இயலாதவன் என்ற ஞானம்”, என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது என்ற கேள்வி எழலாம். அப்படிக் கொள்ள இயலாது. ஏன்? இவ்விதம் கொண்டால் சூத்திரம் 45-ல்

கூறப்பட்ட பொருளுக்கு முரண்பாடு உண்டாகும் (ஆகவே ஞானம் என்பது மேலே
கூறப்பட்ட இரண்டு ஞானமும் என்றே கொள்ளவேண்டும்).

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 35)

2. மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்

என்னு மிடத்திறை யுன்னுமின் நீரே.

பொருள் - நித்யமான ஆத்மாக்கள் தங்கியுள்ள சரீரங்கள் அனைத்தும், தோன்றி மறைகின்ற மின்னலைக் காட்டிலும் நிலையற்றதாகும். அதனை நீங்கள் சற்றே நினைத்துப் பாருங்கள்.

அவதாரிகை - பகவத் வ்யதிரித்த விஷயங்களை விட்டு ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமான் பக்கலிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணப்பாருங்கோள் என்றார் முதற்பாட்டில்; பகவத் வ்யதிரித்த விஷயங்களை விடச் சொல்லா நின்றீர். அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணிப் போந்தவற்றை இப்போதாக விடப்போமோ என்ன, அவற்றினுடைய தோஷ தர்சனம் பண்ணவே விடலாம் என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற உலகவிஷயங்களைக் கைவிட்டு, ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானிடம் ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யுங்கள் என்று முதல் பாசுரத்தில் கூறினார். இதற்கு ஒரு சிலர், “எம்பெருமானைவிட வேறுபட்ட விஷயங்களைக் கைவிடும்படிக் கூறுகின்றீர்கள். ஆனால் எல்லையற்ற காலம் அவற்றின் பின்னே சென்றுவிட்டு இப்போது உடனே கைவிட இயலுமோ?”, என்று சிலர் கேட்டனர். அதற்கு ஆழ்வார், “ அந்த விஷயங்களில் உள்ள தோஷங்களை அறிந்து கொண்டால் அவற்றை உடனே கைவிடலாம்”, என்று இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மின்னின் நிலையில) மின்னோபாதியும் நிலையுடைத்தல்ல. அல்பமாய் அஸ்திரமாயிருக்குமிறே அது. இதுவும் அஸ்திரமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்திர புத்தியைப் பிறப்பித்து, அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுவித்துவிடும். சந்தநப்ராந்தியாலே நாற்றம் குளிர்த்தி மென்மைகளைக் கொண்டு ஸர்ப்பத்தின் மேலே கையை வைத்துக் கொண்டு கிடந்து உறங்கா நின்றால், ஒரு தார்மிகள் “இது ஸர்ப்பங்கிடாய்” என்று அறிவித்தால், பின்னை அதில் நின்று கைவாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதிறே. அப்படியே இதர விஷயங்களிலே போக்யதா புத்தி பண்ணிப்போருகிற இவனுக்கு, “இது அல்பம் அஸ்திரம்”, என்று இதினுடைய தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணுவிக்கவே விடலாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் (மின்னின் நிலையில) - - மின்னலைப் போன்று நிலையானது அல்ல. மின்னல் என்பதே மிகவும் அற்பமான, நிலையற்ற ஒன்றாகும். இந்தச் சரீரம் அது போன்று நிலையற்றதாக உள்ளபோதிலும், நிலையானது என்ற மயக்கத்தை உண்டாக்கி, துன்பத்தில் முடித்துவிடும். ஒருவன் சந்தனம் என்னும் மயக்கத்தால் - நாற்றம், குளிர்ச்சி, மென்மை ஆகியவற்றைக் கொண்ட பாம்பின் மீது கையை வைத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என வைத்துக் கொள்வோம். அந்த வழியே செல்பவன் அவனிடம், “இது பாம்பு”, என்று கூறிய பின்னர் உடனே அதிலிருந்து கையை எடுத்து விடுவான் அல்லவோ? இது போன்று உலகவிஷயங்களில் இன்பம் இருப்பதாக எண்ணி, அதன் பின்னே செல்லும் ஒருவனிடம், “இவை அற்பமானவை, நிலையில்லாதவை”, என்று கூறி அதன் தோஷங்களை அவன் காணும்படி செய்தவுடன், அவை விடத்தக்கதாகத் தென்படும்.

வ்யாக்யானம் - (மன்னுயிராக்கைகள்) உயிர் மன்னுகிற ஆக்கைகள் என்னுதல், நித்யமான ஆத்மவஸ்து பரிக்ரஹிக்கிற தேஹங்களென்னுதல். திறந்து கிடந்து வாசல்கள் தோறும் நுழைந்து திரியும் பதார்த்தம் போலேயிறே இவன் திரிவது. மகிழலகொன்றே போல் மாறும் பல் யாக்கையிறே; ஓரலகுதானே காணிஸ்தாநத்திலே நிற்பது, கோடி ஸ்தாநத்திலே நிற்பதாமிறே. அப்படியே ஓராத்தானே கர்மபேதத்தாலே தேவாதி தேஹ பேதங்களைப் பரிக்ரஹிக்குமிறே. அன்றியே “உயிர்” என்கிற ஏகவசநம் ஜீவாநந்த்யத்துக்கு உபலக்ஷணமாய், ஆத்மாக்கள் பரிக்ரஹிக்கிற சரீரங்கள் என்னவுமாம்.

விளக்கம் (மன்னுயிராக்கைகள்) - - உயிர் தங்கியுள்ள சரீரங்கள்; நித்யமான ஆத்மா தங்கியுள்ள சரீரங்கள். திறந்து கிடக்கும் கதவுகளில் புகுந்து திரிகின்ற வஸ்துபோன்று (நாய்), இவன் திரிகிறான். முதல் திருவந்தாதி (49) - மகிழலகொன்றே போல் மாறும் பல் யாக்கை - என்பதைக் காண்க. மகிழ மரத்தின்

விதையைக் கொண்டு கணித விளையாட்டு உண்டு. கணிதமேதை ஒருவன் அந்த விதையைக் கொண்டு காணிஸ்தானம் எனப்படும் தாழ்ந்த இடத்தையும் குறிப்பான், கோடிஸ்தானம் என்னும் உயர்ந்த இடத்தையும் குறிப்பான். இது போன்றே ஓர் ஆத்மா கர்ம வேறுபாடு காரணமாக தேவர்கள் முதலான பல சரீரங்களை எடுக்கிறது. உயிர் என்ற பதம் பல உயிர்களுக்குக் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது பல ஆத்மாக்கள் இருக்கின்ற பல சரீரங்கள் என்றபடி ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (என்னுமிடத்து) பகவத்குணங்களைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதாயிற்று தோஷப்பரப்பு. இவ்விடையாட்டத்து என்றபடி. (இறையன்னுமின்) இதிலே அல்பத்தை ஆராயுங்கோள். (நீரே) இது தனக்கு ஒரு ப்ரமாணாபேசையும் இல்லை. ஸதாசார்யோபதேசமும் வேண்டா.

விளக்கம் - (என்னுமிடத்து) - எம்பெருமானுடைய குணங்களை அளவிட்டுக் கூற முடிந்தாலும் கூறிவிடலாம். ஆனால் உலகவிஷயங்களின் தோஷங்களை எண்ணி அறிய இயலாது. (இறையன்னுமின்) - இவற்றில் உள்ள அற்பங்களை நீங்களே ஆராய்ந்து பாருங்கள். (நீரே) - இப்படி இவை மிகவும் அற்பமாக உள்ளது என்று அறிவதற்கு எந்தவிதமான உயர்ந்த ப்ரமாணமோ அல்லது ஆசார்யனின் உபதேசமோ அவசியம் இல்லை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 58)

43. அமர ஓர் அங்கம் ஆறும் வேதம் ஓர் நான்கும் ஒதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதி அந்தணர்களேலும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோர் அளவில் ஆங்கே
அவர்கள்தாம் புலையர்போலும் அரங்கமா நகருளானே

பொருள் - திருவரங்கத்தில் கண்வளரும் அழகியமணவாளா! நிகரில்லாத ஆறு வேத அங்கங்கள் (சீஷ்டா, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம் மற்றும் கல்பம்) , நான்கு வேதங்கள் ஆகியவை நன்றாக மனதில் நிலை நிற்கும்படியாக அத்யயனம் செய்தவர்களாக, உனது அடியார்களில் முன்னிலையாக இருக்கக்கூடிய அந்தணர்களாக சிலர் இருக்கக்கூடும். ஆயினும் உனது அடியார்களை அவர்களைத் தூஷித்தார்கள் என்றால், அந்த நொடியிலேயே அவர்கள் சண்டாளர்களாகி விடுகின்றனர்.

அவதாரிகை - கீழ்ச் சொன்ன ஜந்மவ்ருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமான இவர்கள், ஜந்மவ்ருத்தாதிகளின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை, பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணாதே, கர்ம நிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித் தாழ நினைத்தார்களாகில் அந்தக்ஷணத்திலே அவர்கள்தான் சண்டாளர் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் காரணமாக மட்டும் அல்லாமல் ஒரு சிலருக்கு அவர்களின் ஞானம் காரணமாகவும் மேன்மை உண்டாகலாம். இப்படிப்பட்டவர்கள் - பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் காரணமாக உண்டான மேன்மை இன்றி ஞானத்தால் மேன்மை பெற்ற அரங்கன் அடியார்களை, அரங்கனின் கடாஷ்டம் காரணமாக அவர்களுக்கு உண்டான மேன்மையை உணராமல், கர்மம் காரணமாக அவர்களுக்கு உண்டான பிறவி முதலானவற்றைக் காரணம் காட்டி, அவர்களைத் தாழ்ந்தவர்கள் என்று ஒதுக்கினால் - அந்த நொடியிலேயே சண்டாளர்கள் ஆகின்றனர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அமரவோரங்கமாறும்) - அத்விதீயமான ஷடகங்களையும், அழகிதாகப் பாடங்களையும் தரித்து, அர்த்தத்தையும் தரிக்கும்வர்களாகை. அங்கங்களுக்கு அத்விதீயமாவது - ஓரங்கத்திலே ஜ்ஞாநம் குறைவற உண்டானால், லோகத்தார் அவனை ஸர்வஜ்ஞனென்று சொல்லும்படியிருக்கை. சீஷாயாம் வர்ணசிஷா இத்யாதி. (வேதமோர் நான்கும்) - வேதங்களுக்கு அத்விதீயத்வம் - பௌருஷேய சப்தங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியாதல்; தனித்தனியே விநியோக பேதத்தால் வந்த வ்யாவ்ருத்தியாதல். (ஓதி) - அங்கங்களோடு வேதங்களோடு வாசியற ஆசார்யோச்சாரணாநூச்சாரண முகத்தாலே க்ரஹிக்கை. இப்படிகளாலே எம்பெருமானை உள்ளபடி அறியுமவர்களாகை. (தமர்களில் தலைவராய) - ஜ்ஞாநாநுகூலமாக பகவத் விஷயத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரில் அக்ரேஸரராயிருக்கை. (சாதியந்தணர்கள்) - கீழ்ச்சொன்னவை சூத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் பொதுவிநே; அவ்வளவன்றிக்கே ஜாத்யாப்ராஹ்மணராயிருக்கை.

விளக்கம் - (அமரவோரங்கமாறும்) - இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாமல் உள்ள ஆறு வேத அங்கங்களை அவற்றின் பொருளுடன் மனதில் நிலைநிறுத்தவல்லவர்கள். இவற்றின் ஒப்பற்ற தன்மை, இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்று கொண்டாடும் மேன்மை என்றால் என்ன? இந்த ஆறு அங்கங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் ஒருவனுக்கு முழுமையான ஞானம் இருந்தால்கூட அவன் அனைத்தும் அறிந்தவன் என்று உலகினர் அவனைக் கொண்டாடும்படியாக உள்ள நிலைமை. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-18) - சீஷாயாம் வர்ணசிஷா - சீசைஷ உள்ளிட்ட ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய வேதங்கள் உன்னையே தேடுகின்றன - என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளியது காண்க. (வேதமோர் நான்கும்) - வேதங்களுக்கு "இவை போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை" என்று கொண்டாடும் மேன்மை என்றால் என்ன? மனிதனால் இயற்றப்படும் நூல்களில் பொதுவாகவே காணப்படும் சொற்பிழை, பொருள் பிழை முதலான தோஷங்கள் இல்லாமல் உள்ள தன்மையாகும். அல்லது வேத மந்த்ரங்கள் விதிவாக்யம், மந்த்ரவாக்யம் என்று தனித்தனியே பிரித்துக் கூறப்பட்டதையும் கொள்ளலாம். (ஓதி) - ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய நான்கு வேதங்களையும் ஆசார்யன் கூறக்கூற அதனை மீண்டும் மீண்டும் ஒப்புவித்து, மனதில் நிலை நிறுத்துதல். இதன் மூலமாக எம்பெருமானை உள்ளது உள்ளபடி அறிபவர்கள். (தமர்களில் தலைவராய) - இப்படியாகக் கிட்டிய ஞானத்தின் பலனாக எம்பெருமானை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து, அவனது அடியார்களில் முதன்மையானவர்களாக இருப்பவர்கள்.

(சாதியந்தணர்கள்) - வேதம் ஓதுதல், அடியார்களில் முதன்மையாக இருத்தல் போன்ற பெருமைகள் அந்தணர்களுக்கு மட்டும் அல்ல, சஷத்ரியர்கள் மற்றும் வைசியர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவானது. ஆகவே இவை மட்டும் அல்லாமல், பிறப்பாலும் பெருமை பெற்ற அந்தணர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏலும்) - கீழ்ச்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் ஸித்திக்குமதல்ல; ஸித்திக்குமேயாகிலும் வைஷ்ணவ நிந்தையில் வந்தால், இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமென்கை. துர்மானோபஹதர்க்கு அபசார ஹேதுவுமாய், இவையில்லாதார் தலைமேல் காலிட்டுத் திரிகைக்குடலாமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (ஏலும்) - மேலே கூறப்பட்ட மேன்மைகள் அனைத்தும் ஒருவரிடம் ஒன்றாகப் பொதுவாகக் கூடியிருக்காது. அப்படியே யாரிடமாவது கூடியிருந்தால், அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நிந்தித்தால், அந்தப் பெருமைகள் அனைத்தும் அகன்றுவிடும் என்கிறார். தங்களைப் பற்றியே உயர்வாக எண்ணுபவர்களிடம் இந்தப் பெருமைகள் இருந்தால், அவர்கள் செய்கின்ற பாகவத அபசாரத்திற்கு இப்பெருமைகளே காரணமாகி விடுகின்றன. இந்தப் பெருமைகள் இல்லாதவர்கள், தாங்கள் அந்தணர்கள் என்று கர்வத்துடன் தங்கள் தலை மேல் காலை வைத்துக் கொண்டு நடப்பதற்குக் காரணமாகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (நுமர்களை) - தமர்களில் தலைவரான நுமர்களை; தமர்கள் - நித்யஸூரிகள். "விண்ணுளாரிலும் சீரியரே", "உண்ணாட்டுத் தேசன்றே", மண்ணாட்டில் தேசு. உண்ணாடு - பரமபதம். (நுமர்களை) - தேவரீரபிமாநத்துக்குள்ளே அடங்கி ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் தேவரீரேயென்று அத்யவஸித்து, "உடையவனே உடைமைக்கு நிர்வாஹகன், உடைமையை விநியோகம் கொள்ளுவானும் அவனே" என்றிருக்குமவர்களை. (பழிப்பராகில்) - பகவத்ப்ரபாவத்தை அஹங்காரத்தாலே விஸ்மரித்து, அவர்களுடைய ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்தி பண்ணித் தங்களிற்காட்டில் குறைய நினைப்பராகில். பழிப்பாகிறது - குற்றம். அதாகிறது - பகவதபசாரங்களில் தலையான அபசாரம். உகந்தருளின நிலங்களில் த்ரவ்யமாத்ரத்தையே புத்தி பண்ணிக் குறைய நினைக்குமாபோலே, வைஷ்ணவர்கள் ஜந்மமாத்ரத்தையே புத்தி பண்ணிக் குறைய நினைக்கை. (பழிப்பராகில்) - கொண்டாடுகையேயாய்த்து ப்ராப்தம்.

அஹங்காரமாகிற முசலகனேறி ப்ரமித்தபோதிநே அவர்களைக் குறைய நினைப்பது. இப்படி கூடிற்றாகில்.

விளக்கம் - (நுமர்களை) - நித்யஸூரிகளுக்கும் தலைவர்களாக விளங்கும் உனது அடியார்களை. திருவிருத்தம் (79) - விண்ணுளாரிலும் சீரியரே, பெரியதிருவந்தாதி (79) - உண்ணாட்டுத் தேசன்றே - என்று கூறும்படியாக நித்யஸூரிகளைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்று கொண்டாடப்படும் அரங்கனின் அடியார்கள். உண்ணாடு என்றால் பரமபதம். அங்குள்ள நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் இந்தப் பூமியில் உள்ள அரங்கனின் அடியார்களுக்கு தேஜஸ் அதிகம் என்று கருத்து. (நுமர்களை) - அழகியமணவாளா! உன்னால், “இவர்கள் என்னுடையவர்கள்” என்று கொண்டாடப்படுபவர்கள்; “நமக்கு உபாயமும், பேறும் அரங்கன் மட்டுமே” என்ற சிந்தனையுடன் உள்ளவர்கள்; “நம்மை உடைமையாகக் கொண்டுள்ளவன் அரங்கனே ஆவான். நம்மை ஆள்வது அரங்கனே அவான். நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை நமக்கு இல்லை, அரங்கனுக்கே உள்ளது”, என்று எண்ணியபடி உள்ளவர்கள். (பழிப்பராகில்) - இவர்களுக்கு உன்னால் உண்டான மேன்மையைத் தங்களது அஹங்காரம் காரணமாக சிலர் தள்ளக்கூடும். அவர்களது பிறப்பு, ஒழுக்கம் ஆகியவை காரணமாக, அவர்களைத் தங்களைக் காட்டிலும் தாழ்வாக எண்ணக்கூடும். பழிப்பு என்றால் குற்றம். இவர்கள் செய்யும் இந்த பாகவத அபசாரம் என்பது எம்பெருமானுக்கு எதிராக இயற்றும் குற்றங்களில் மிகவும் கொடியதாகும். வைஷ்ணவர்களின் பிறப்பை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு அவர்களைத் தாழ்வாக நினைத்தல் என்பது, எம்பெருமான் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசத்தில் காணப்படும் அர்ச்சா ரூபங்களை, “இவை வெறும் உலோகமே” என்று எண்ணுவதற்கு ஒப்பாகும் என சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன (எம்பெருமானின் அர்ச்சையை உலோகமா என்று ஆராய்வதும் தாயின் யோனியை ஆராய்வதும் ஒன்றே எனவும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒதுகின்றன). (பழிப்பராகில்) - அரங்கனின் அடியார்களைத் தலைமேல் ஏற்றிக் கொண்டாடுவதே ஏற்ற செயலாகும். முசலகன் என்றால் ஒரு பேயைக் குறிக்கும். ஆக அடியார்களைக் கொண்டாடாமல், அஹங்காரம் என்னும் பேய் பிடித்து மயக்கம் கொள்ளும்போது அல்லவோ தாழ்வாகத் தள்ளக்கூடும்? இப்படித் தள்ளினார்கள் என்றால்...

வ்யாக்யானம் - (நொடிப்பதோரளவிலாங்கே) - காலாந்தரே தேசாந்தரே தேஹாந்தரே அன்று. அந்த சஷணத்திலே அவ்விடத்திலே. “புனிதமன்றே” என்ற நன்மைபோலே தீமை வருமிடத்திலும் விளம்பமில்லை. (அவர்கள் தாம் புலையர் போலும்) - அத்தேஹத்தோடே சண்டாளராவர்கள். தரிசங்குவுக்கு ப்ராஹ்மண சாபத்தாலே கழுத்தில் வீரசங்கிலி தானே வாரானாற்போலே, இவனுக்கும் மார்விலிட்ட பூணூல்தானே வாராய்விடும். (தாம் புலையர்) - கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மாதிகளில் உத்கர்ஷங்கள் அபிமானஹேதுவாகையாலே அவைதானே இவர்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாய்விட்டது. ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒரு காலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கு அதிகாரமுண்டு. இவன் உயர ஏறித் தகர விழுந்தவனாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹாபாபத்தைப் பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலும் தண்ணிய கர்மசண்டாளனிறே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்மஹிதம் சொன்ன ஸமநந்தரத்திலே ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

விளக்கம் - (நொடிப்பதோரளவிலாங்கே) - அப்படிப் பழிப்பவர்கள் சற்று காலம் பின்னரோ, வேறு ஓர் இடத்திலேயோ அல்லது வேறு ஓர் உடல் எடுத்த பின்னரோ இதற்கான பலனை அனுபவிப்பதில்லை. பின்னர் எப்போது அனுபவிப்பர்? பழித்த நொடியிலேயே அனுபவிப்பர், அந்த இடத்திலேயே அனுபவிப்பர். திருமாலை (41) - புனிதமன்றே - என்பதில் கூறியபடி அரங்கன் அடியார்களிடம் பழகுவதால் நன்மை எத்தனை விரைவாக ஓடிவருமோ, அதே வேகத்தில் அவர்களை பழிப்பதால் தீமையும் ஓடிவரும். (அவர்கள் தாம் புலையர் போலும்) - அவர்கள் தாங்கள் உள்ள அந்தப் பிறவியிலேயே சண்டாளர்கள் ஆகிவிடுகின்றனர். திரிசங்குவிற்கு ரிஷி புத்திரர்களின் சாபம் காரணமாக எவ்விதம் கழுத்தில் அணிந்த வீரசங்கிலியே விலங்கு போன்று ஆனதோ, அப்படியே இவர்களுக்கு அவர்களுடைய பூணூலே விலங்காகிவிடும். (தாம் புலையர்) - கீழே கூறியபடி பிறவி, ஒழுக்கம், ஞானம் முதலானவற்றால் எத்தனை பெருமை பெற்றவர்களாக உள்ளபோதிலும், அந்தப் பெருமைகளே அவர்களது அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாகி, அவையே இவர்களுக்கு மிகுந்த தீமையை உண்டாக்கக் காரணமாகின்றன. பிறப்பால் ஒருவன் சண்டாளனாக இருந்தாலும், அரங்கனின் கடாசஷம் காரணமாக அவன் ஒரு காலத்தில் வைஷ்ணவனாக மாறுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால் அரங்கனின் அடியார்களைப் பழிப்பவன் தனது

பெருமைகளால் உயர்ந்தாலும் ஒரு நொடியில் அதளபாதாளத்தில் விழுவதாலும், பாகவத அபசாரம் என்னும் மஹாபாவத்தைச் செய்ததாலும், பிறவி காரணமாக வரும் சண்டாளப் பிறவியைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த கர்ம சண்டாளன் ஆகிறான்.

குறிப்பு - வ்யாக்யானத்தில் உள்ள பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் நிகழ்வு: பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் தனது பெருமைகள் காரணமாக மற்றவர்களைத் தாழ்வாக எண்ணி பாகவத அபசாரம் செய்வதைக் கூரத்தாழ்வான் கண்ணுற்றார். அவரிடம், “நீவிர் இனி பாகவத அபசாரம் செய்வதில்லை எனக் கையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்யவேண்டும்”, என்று சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டார். பின்னர் ஒருநாள் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் தனது பழக்கம் காரணமாக ஒரு பாகவத அபசாரம் செய்துவிட்டார். உடனே அதனை உணர்ந்து, கூரத்தாழ்வானைக் காண வெட்கம் கொண்டு, அவரிடம் செல்லாமல் இருந்தார். ஆழ்வான் இவரது வீட்டிற்கு வந்து காரணம் அறிந்த பின்னர் அவரிடம், “மனதால் செய்த அபசாரத்தை உணர்ந்தவுடனேயே அரங்கன் மன்னிப்பான். அபசாரம் செய்தால் தண்டனை உண்டாகும் என உடலால் நீவிர் அபசாரம் செய்யமாட்டீர். உமது சொற்களை மட்டும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து அதனால் அபசாரம் புரியாமல் இருப்பீர்களாக”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (அரங்கமாநகருளானே) - ந சுகுமாமி கதாசந என்ற தேவரீர்க்கிறே பாகவதாபசாரத்தின் தண்மை தெரிவது. கர்மயோகாத்யுபாய நிஷ்டர்க்கு ஸ்வகதமான உபாயாந்தரங்களில் ந்யூநாதிரேகங்களைப் பற்றி இருக்கலாம்; பகவத் ஸம்பந்தங்கொண்டு பெறவிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு பாகவதாபசாரமாகிறது பகவத் ஸம்பந்தத்தை அறுக்குமதாகையாலே பெறவிரகில்லை. பெறுகைக்கு அவர்கள் ஸம்பந்தமே அமைகிறாப்போலே இழக்கைக்கும் அபசாரமே அமையும்; ஆகையாலே, ப்ரபந்நனுக்கு பயப்பட்டு நோக்கவேண்டுவது தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும், பாகவதாபசாரமும். பகவத் விஷயத்தில் ஓர் ஆநுகூல்யம் பண்ணவேண்டுவதில்லை. இவையின்றியே ஒழிந்தவனுக்கு ஈசுவரன் ஸுலபனாம்.

விளக்கம் - (அரங்கமாநகருளானே) - வராஹபுராணத்தில் - ந சுகுமாமி கதாசந - எனது அடியார்களை நிந்திப்பவர்களை நான் ஒருபோதும் பொறுக்கமாட்டேன் - என்று கூறிய உனக்கு அல்லவோ பாகவத அபசாரத்தின் தாழ்வு என்ன என்பது

விளங்கும்? கர்மயோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு எம்பெருமானை அடைய முயல்பவர்கள் அந்த யோகத்திலிருந்து தவறக்கூடும், ஆயினும் தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் மூலம் அவற்றை மீண்டும் தொடரலாம். ஆனால் பாகவத அபசாரம் செய்தவனுக்கு அந்த அபசாரம் என்பது எம்பெருமானின் தொடர்பையே அறுத்துவிடும் என்பதால், மீண்டும் அவன் எம்பெருமானை அடைய வழியே இல்லாமல் போய்விடும். அரங்களை அடைவதற்கு அவனது அடியார்களின் தொடர்பே வழிவகுப்பது போன்று, அவர்களை நிந்திப்பதன் மூலமே அவனது தொடர்பு இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே அரங்கனிடம் சரணம் என்று புகுந்த ஒருவன் செய்யவேண்டியது - மற்ற தெய்வங்களில் தொடர்பு இல்லாமல் இருத்தல், அரங்கன் அடியார்களை அவமதிக்காமல் இருத்தல் - என்பதே ஆகும். ஒருவன் அரங்கனுக்காக வேறு எதுவும் செய்யாமல் இருப்பினும், இந்த இரண்டு குற்றங்களைச் செய்யாமல் இருந்தாலே போதுமானது, அவர்களிடம் அரங்கன் எளிதாக வசப்படுவான் என்று கருத்து.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்